

И много сж хората по нея.
А слънцето обича всичкитѣ.

То отива сега да погрѣе и да затопли и други, които сж го чакали и сж плакали за него. А следъ слънцето отлитатъ и птичкитѣ. Заспиватъ пеперудкитѣ и свѣтулкитѣ. Студено имъ е.

А когато мине тази есенъ,

Когато отъ зимата и ние примръзнемъ и ни домилѣе за слънцето,

То, доброто и хубаво слънце, пакъ ще се върне при насъ.

Да ни огрѣе и затопли.

И да ни зарадва. . .

А следъ него ще дойдатъ и птичкитѣ.

Още по-хубави и още по-сладки пѣсни да ни попѣятъ.

И дълго ние ще ги слушаеме. . .

Ще дойде пролѣтътъ.

Тя носи цвѣтя и води птичкитѣ, събужда пеперудкитѣ.

Събужда и цѣлия животъ! . .

Владимиръ Русалиевъ.

К Ж Д Е ?

Кжде, кжде съ викъ жаленъ,
О, жерави летите
Въ небесни синини?
— Къмъ южнитѣ страни!

А ти, съ такава грижа,
Кжде се стѣгашъ мила,
Ти лѣстовичка лека?
— Къмъ Африка далека!

Ти, щърко дългокраки,
За де се готвишъ ти?
— И азъ на югъ, тамъ, дето
Рѣката Нилъ блещи!

А ти, дете, кжде така
Си рано подранило?
— Отивамъ да се уча
Въ училището мило!

Камень Шипковъ.